

direkte mellem de involverede myndigheder. Formålet hermed er at sikre en mere effektiv og hurtig gennemførelse af forkyndelsen.

Hver medlemsstat udpeger en eller flere "fremsendende instanser" og "modtagende instanser", der er kompetente til henholdsvis at fremsende og modtage retslige og udenretslige dokumenter til forkyndelse (artikel 2). Medlemsstaterne kan dog vælge at udpege én fremsendende og modtagende instans, som varetager begge funktioner, hvilket sker for 5 år ad gangen med mulighed for forlængelse.

Herudover udpeger hver medlemsstat en "central enhed", der har til opgave at give oplysninger til de fremsendende instanser og at søge at løse vanskeligheder, som måtte opstå i forbindelse med fremsendelse af dokumenter til forkyndelse (artikel 3).

Dokumenter, der skal forkyndes, fremsendes direkte og hurtigst muligt fra den fremsendende instans til den modtagende instans (artikel 4) sammen med en formular med en anmodning om forkyndelse. Formularen er medtaget som bilag til forordningen. Som noget nyt i forhold til Haagerforkyndelseskonventionen kan fremsendelse ske på enhver egnet måde – f.eks. elektronisk eller pr. telefaks – forudsat at der er tale om en tro gengivelse, og at alle angivelser er let læselige. Den modtagende instans kvitterer for modtagelsen (artikel 6), sørger for forkyndelse for modtageren (artikel 7) og attesterer på formularen, at forkyndelse er sket (afleveringsattest) (artikel 10).

Med henblik på en mere effektiv procedure er der i forhold til Haagerforkyndelseskonventionen fastsat regler om, at en modtagelsesattest skal fremsendes hurtigst muligt til den fremsendende instans og inden 7 dage (artikel 6). Kan en forkyndelsesansøgning ikke umiddelbart imødekommes, skal den modtagende instans rekvirere eventuelle manglende oplysninger og dokumenter. Er anmodningen ikke sendt til den rette stedligt kompetente instans, skal anmodningen videresendes til den kompetente instans i samme medlemsstat. Forkyndelse skal ske hurtigst muligt. Har det ikke været muligt at forkynde dokumentet senest en måned efter modtagelsen, underrettes den fremsendende instans herom (artikel 7). Medlemsstaterne skal angive, hvilke sprog forkyndelsesansøgningen og afleveringsattesten kan udfyldes på (artikel 4, stk. 3, og artikel 10, stk. 2).

Modtageren kan nægte at modtage det dokument, der skal forkyndes, hvis det ikke er affattet på eller oversat til modtagerstatens officielle sprog eller på afsenderstatens sprog, som modtageren forstår. Den, der anmoder om forkyndelse, afholder eventuelle udgifter til oversættelse, men med mulighed for senere at få

dem godtgjort som sagsomkostninger (artikel 5). Den modtagende instans skal i forbindelse med forkyndelsen underrette modtageren om, at pågældende kan nægte at modtage dokumentet, hvis sprogkravene ikke er opfyldt. Nægter modtageren at modtage dokumentet, skal den modtagende instans straks underrette den fremsendende instans herom (artikel 8).

Som noget nyt i forhold til Haagerforkyndelseskonventionen fastlægger forordningen tidspunktet for, hvornår forkyndelse anses for sket (artikel 9). Forkyndelsesdatoen er den dag, dokumentet forkyndes i overensstemmelse med modtagerlandets lovgivning. Hvis der i forbindelse med en sag, som skal anlægges eller verserer i afsenderstaten, er behov for at forkynde et dokument inden for en bestemt frist, er det dog den dato, der er fastsat i lovgivningen i afsenderstaten, der gælder i forhold til den, der har anmodet om forkyndelse. En medlemsstat kan dog fravige disse regler i en overgangsperiode, der kan forlænges hvert femte år. En række medlemsstater har benyttet sig af denne mulighed.

Forordningen tillader ligesom Haagerforkyndelseskonventionen andre former for forkyndelse af retslige dokumenter.

En medlemsstat kan således i særlige tilfælde fremsende retslige dokumenter til den modtagende instans ad konsulær eller diplomatisk vej (artikel 12).

En medlemsstat har også adgang til uden anvendelse af tvang at forkynde retslige dokumenter ved afsenderstatens diplomatiske eller konsulære repræsentanter. En medlemsstat kan dog erklære, at den modsætter sig denne form for forkyndelse på sit territorium, medmindre dokumentet skal forkyndes for en statsborger i afsenderstaten (artikel 13).

Endvidere har en medlemsstat adgang til at lade forkyndelse ske direkte med posten for personer bosat i en anden medlemsstat (artikel 14). En medlemsstat kan angive, under hvilke omstændigheder den accepterer denne type postforkyndelse. Det antages, at sprogkravene efter artikel 8 også skal være opfyldt ved postforkyndelse, selv om medlemsstaterne ikke har afgivet erklæring herom, jf. bl.a. forordet til Kommissionens håndbog efter forordningens artikel 17.

Endelig kan enhver, der har interesse i en retssag, direkte anmode den kompetente person – stævningmand eller lignende – i modtagerstaten om at gennemføre forkyndelse af retslige dokumenter. En medlemsstat kan dog erklære, at den modsætter sig sådan forkyndelse på sit territorium (artikel 15).

Efter forordningens artikel 16 kan udenretslige dokumenter fremsendes med henblik på forkyndelse i